

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/163/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7213230979
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Feťková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7213230979.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Feťkovej a členov senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a JUDr. Ladislava Duditša v právnej veci navrhovateľky: S. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom v Q., Č. X proti odporcovi: JC.. R. B., so sídlom v K., Q. XX, IČO: 42 226 651, v konaní o určenie neplatnosti zmluvy a náhradu škody, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Košice II č.k. 24C/155/2013-74 zo 4.11.2014 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Košice II (ďalej len „súd prvého stupňa“) napadnutým rozsudkom návrh zamietol. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Rozsudok odôvodnil tým, že navrhovateľka návrhom doručeným súdu prvého stupňa dňa 28.11.2013 žiadala, aby súd určil, že Zmluva o poskytovaní právnych služieb zo dňa 11.10.2011 uzatvorená medzi navrhovateľkou ako klientom a odporcom ako advokátom je neplatná, odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 150,00 eur a nemajetkovú ujmu určenú súdom do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Na pojednávaní konanom dňa 30.9.2014 navrhovateľka upresnila svoj návrh a žiadala, aby súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke titulom nemajetkovej ujmy sumu 1 000,00 eur. Podaný návrh odôvodňovala tým, že dňa 11.10.2011 uzavrela s odporcom Zmluvu o poskytovaní právnych služieb, pričom podľa čl. II. bodu 4 bola určená paušálna odmena splatná dňom vystavenia faktúry klientovi. Odporca jej vystavil čiastkovú faktúru v deň podpísania predmetnej zmluvy. Mala za to, že faktúra nie je bližšie špecifikovaná a preto sa môže dôvodne domnievať, že si svoj nárok na splatnosť celej odmeny plynúci z bodu 4 môže odporca kedykoľvek v trvaní premlčacej doby v snahe získať majetkový prospech uplatniť aj s príslušenstvom. Ďalej, že bod 3 a 4 čl. II. vo svojej spojitosti uvádza klienta do omylu a do pozície ohrozenosti z nekalých praktík. Taktiež v čl. II. bod 6 zmluvy advokát klienta upozorňuje, že v prípade úspechu v súdnom konaní mu patrí voči odporcovi náhrada trov konania. V tomto kontexte poukazovala na uznesenie Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co/297/2012-149. Uviedla, že týmto uznesením o jej trovách nebolo rozhodnuté z dôvodu, že o nich nenavrhl rozhodnúť, aj keď v tomto konaní bola zastúpená odporcom, ktorý si náhradu ako jej advokát neuplatnil, čo je v rozpore s ust. § 13 ods. 2 a 3 zákona o advokácii a napĺňa skutkovú podstatu § 221 Trestného zákona, nakoľko o priznaní trov konania súd nemohol rozhodnúť bez návrhu.

Súd prvého stupňa konal a vo veci rozhodol na pojednávaní konanom dňa 4.11.2014 za splnenia podmienok v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti navrhovateľky, ktorá bola riadne a včas predvolaná na pojednávanie, pričom svoju neúčast' neospravedlnila.

Súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní vec právne posúdil v zmysle § 724 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 725 OZ, § 728 OZ, § 11, 13 ods. 1 až 3 OZ a dospel k záveru, že zmluva o poskytovaní právnych služieb uzavretá medzi navrhovateľkou ako klientom a odporcom ako advokátom dňa 11.10.2011 nenapĺňa žiadne dôvody, pre ktoré by mala byť neplatnou, nakoľko bola uzatvorená v súlade s ust. § 37 a nasl. OZ - slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne, predmetom nebolo nemožné plnenie, obaja účastníci mali spôsobilosť na právne úkony, nekonali v duševnej poruche, zmluva svojim obsahom a účelom neodporuje zákonu, neobchádza ho, ani sa neprieči dobrým mravom, je v súlade s ust. § 724 a nasl. OZ o príkaznej zmluve, ako aj s ustanoveniami zákona o advokácii a v súlade s vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Dôvody neplatnosti uvádzané navrhovateľkou navrhovateľka nijakým spôsobom nepreukázala, resp. ani presnejšie nešpecifikovala, v čom videla účelovosť uzavretia predmetnej zmluvy, resp. účelovosť konania odporcu pri jej zastupovaní v súdnom konaní. Preto súd prvého stupňa návrh navrhovateľky v časti určenia neplatnosti zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 11.10.2011 uzavretej medzi navrhovateľkou a odporcom ako nedôvodný zamietol.

K návrhu navrhovateľky na zaplatenie 150,00 eur súd prvého stupňa uviedol, že v tejto časti považuje návrh za neurčitý a nezrozumiteľný, keďže samotná navrhovateľka uviedla, že zmluvou o poskytovaní právnej pomoci sa s odporcom ako advokátom dohodli na zastupovanie v celkovej výške 150,00 eur vrátane hotových výdavkov a náhrady za stratu času. Podľa navrhovateľky z tejto dohodnutej odmeny jej odporca vyfakturoval zálohu vo výške 50,00 eur, ktorú v hotovosti aj zaplatila dňa 11.10.2011, pričom odporca uviedol, že z dohodnutej odmeny navrhovateľke vyfakturoval dňa 11.10.2011 sumu 50,00 eur a dňa 12.4.2012 sumu 50,00 eur, ktorú navrhovateľka v deň fakturácie zaplatila, spolu 100,00 eur z celkovej dohodnutej odmeny vo výške 150,00 eur, o čom svedčia aj navrhovateľkou predložené faktúry, ktoré vystavil odporca. Preto navrhovateľka doposiaľ odporcovi dlhuje sumu 50,00 eur a nie ako to tvrdí navrhovateľka, sumu 150,00 eur. Súd prvého stupňa vychádzal z prehlásenia odporcu, že si doposiaľ od navrhovateľky zvyšných 50,00 eur ani neuplatnil a v budúcnosti túto sumu ani nemieni fakturovať, čo potvrdila aj navrhovateľka. Vzhľadom k nedôvodnosti navrhovateľkou uplatnenej sumy 150,00 eur titulom dohodnutej odmeny od odporcu, súd prvého stupňa aj v tejto časti návrh navrhovateľky zamietol.

Navrhovateľka žiadala uložiť odporcovi povinnosť zaplatiť jej sumu 1 000,00 eur titulom nemajetkovej ujmy v dôsledku zásahu do jej ochrany osobnosti. Návrh odôvodňovala tým, že v dôsledku konania odporcu (podľa súdu prvého stupňa bližšie neopísaného) mala zdravotné problémy, nemohla vyjsť na ulicu bez toho, aby ju niekto nesledoval a neobťažoval. V zmysle ust. § 11 a 13 ods. 1, 2, 3 OZ súd prvého stupňa dospel k záveru, že v danom prípade nie je daný ani základ nároku na ochranu osobnosti. V konaní nebolo preukázané, že by došlo k akémukoľvek neoprávnenému zásahu do osobnostných práv navrhovateľky konaním odporcu, objektívne spôsobilým spôsobiť ujmu na osobnostných právach navrhovateľky, teda zasiahnuť jej dobré meno, povesť, súkromie. Mal za to, že navrhovateľka v konaní nepreukázala, že by odporca konal spôsobom, ktorý by negatívne zasiahol do jej osobnostných práv a preto neuniesla dôkazné bremeno, ani ohľadom preukázania samotného základu nároku, pričom primeranosť zadosťučinenia podľa § 13 OZ je závislá od okolností prípadu a spočíva v morálnom plnení, pričom výšku náhrady určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva. Na základe vykonaného dokazovania súd prvého stupňa dospel k záveru, že v danom prípade nebolo preukázané, aby došlo k akémukoľvek protiprávnemu zásahu do súkromia navrhovateľky, že by odporca konal tak, aby týmto konaním bol spôsobilý objektívne zasiahnuť do osobnostných práv navrhovateľky a naopak, ani samotná navrhovateľka nevedela preukázať, že došlo k akémukoľvek významnému zásahu do jej osobnosti, resp. do jej súkromia zo strany odporcu. Nevedela preukázať ani to, že vôbec mala akékoľvek zdravotné problémy, ktoré by nastali v príčinnej súvislosti s konaním odporcu a taktiež nevedela preukázať ani to, že ju stále niekto sledoval a obťažoval, pričom ani netvrdila, že ju mal sledovať alebo akokoľvek obťažovať odporca a už vôbec nie to, že takéto správanie zo strany tretích osôb bolo spôsobené akýmkoľvek konaním odporcu. Vzhľadom k tomu súd prvého stupňa konštatoval, že navrhovateľkou opísané konanie odporcu pri jej zastupovaní v spore nemožno považovať za zásah, ktorý by bol objektívne spôsobilý, čo aj len vyvolať akúkoľvek ujmu spočívajúcu v porušení alebo ohrození osobnosti a už vôbec nie ujmu spočívajúcu v znížení dôstojnosti alebo vážnosti navrhovateľky v spoločnosti v značnej miere tak, aby navrhovateľka bola oprávnená požadovať náhradu nemajetkovej ujmy. Vzhľadom k týmto skutočnostiam súd prvého stupňa aj v tejto časti návrh navrhovateľky ako nedôvodný zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a vychádzajúc z úspechu odporcu, ktorý si náhradu trov konania neuplatnil, súd prvého stupňa rozhodol tak, že účastníkom náhradu trov konania nepriznáva.

Proti rozsudku podala včas odvolanie navrhovateľka. Podané odvolanie odôvodňovala spornosťou odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Poukazovala na to, že doručeným návrhom sa domáhala určenia neplatnosti zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 11.10.2011 uzavretej medzi ňou a odporcom, v zmysle ktorej ju odporca žiadal iba o 50,00 eur na benzín, pričom táto suma bola uvedená v zmluve, ktorú si pred podpisom prečítala, pričom druhý rovnopis zmluvy už nečítala, iba ju podpísala, a ktorá jej bola odovzdaná po podpise žiadosti o odročenie pojednávania a faktúry s príjmovými dokladmi, tým bola vedome zavádzaná, keďže v rovnopise je uvedená suma 150,00 eur. Poukazovala na trojročné konanie vedené na súde prvého stupňa, ako aj odvolacom súde pod sp.zn. 13C/349/2008 a 11Co/297/2012, v rámci ktorého musela pricestovať zo zahraničia, kde pracovala, bola vystavená psychickému, ako aj neoprávneným finančným nárokom vynaložených z jej nutnými cestovnými výdavkami, prekladaním listín do slovenského jazyka, tlaku časovej tiesne a pod. Preto sa jej právneho zastúpenia ujal práve odporca, ktorého aktivita ale nebola v súlade so Zákonom o advokácii, keďže nehájl jej záujmy a jeho celé zastupovanie bolo účelové s jediným účelom uhladiť nekalé praktiky, ktoré ale bližšie v podanom odvolaní nekonkretizovala. Poukazovala na čl. II zmluvy, kde je uvedené, že odmena advokáta je splatná dňom vystavenia faktúry, čo je podľa nej nejasné a zavádzajúce, a má to za následok neplatnosť právneho úkonu. Taktiež zmluva v čl. II bod 6 obsahuje klauzulu, že advokátovi patrí náhrada trov konania, čo podľa nej tam nemá byť, keďže si má náhradu trov konania uplatniť on sám. Napriek tomu o trovách konania nebolo rozhodnuté, keďže o nich nenavrhol rozhodnúť, keďže odporca si ich neuplatnil, čo je podľa nej v rozpore so Zákonom o advokácii s poukazom na ust. § 221 Trestného zákona. Uviedla, že nesúhlasila s rozhodnutím bez nariadenia pojednávania a poukazovala na vyjadrenie odporcu k návrhu zo dňa 23.6.2014, t.j. 7 mesiacov po podaní jej návrhu. Podotkla, že v spise chýbajú podstatné dokumenty, ako úradný záznam, rozhodnutia ÚPSVaR o priznaní dávky v hmotnej núdzi, ako aj uznesenie č.k. 24C/155/2013-41 vystavenej JUDr. Husárovou dňa 4.6.2014 o priznaní oslobodenia od súdnych poplatkov, z čoho vyplýva, že konanie je vedené ako konanie bez nariadenia pojednávania. Poukazovala na konanie sudkyne JUDr. Adriany Szaniszlovej, ktorá po nej vrieskala a nepríčetne trieskala rukou do stola potom, ako sa snažila zmeniť petit návrhu z náhrady škody na ochranu osobnosti, nakoľko nevedela stanoviť presnú výšku nemajetkovej ujmy a žiadala, že musí o tom rozhodnúť súdny znalec. Uviedla, že nakoľko advokát si neuplatňuje ostávajúcu časť svojej odmeny, je tvrdenie o dohodnutej odmene na zastupovanie vo výške 50,00 eur spochybnené. Ďalej uviedla, že v konaní nemajetkovú ujmu žiadala ako zadosťučinenie za zneužitie dôvery klienta pri zastupovaní v konaní o náhradu škody. Poukázala na to, že v odôvodnení rozsudku nie sú spomenuté predložené priame dôkazy ako dohoda o zrušení zmluvy, ktorá bola overená notárom a ďalšie listiny, ktoré už neuvádzala. Dodala, že sudkyňa na pojednávaní určila druhý termín pojednávania, než aký si mohla dodatočne do diktafónu nadiktovať, nakoľko je na sudcovi, kedy si zvukové nahrávanie zapne a kedy nie. S poukazom na hore uvedené skutočnosti preto mala za to, že v jej prípade došlo k porušeniu občianskych práv v zmysle § 724, 725, § 37 a 415 OZ, ako aj Zákona o advokácii. Navrhovala, aby odvolací súd vo veci rozhodol bez zbytočných prietahov a žiadala, aby odvolací súd nevracal vec na nové prejednanie súdu prvého stupňa a aby vo veci rozhodol a vyniesol rozsudok v tomto znení, že zmluva o právnom zastúpení zo dňa 11.10.2011 uzatvorená medzi ňou ako klientkou a odporcom je neplatná, čím sa stávajú neplatnými aj rozhodnutia Okresného súdu Košice I a Krajského súdu v Košiciach, v ktorých bola navrhovateľka zastupovaná na základe tejto zmluvy a vo veci nariadil obnovu konania, s postúpením veci orgánom činným v trestnom konaní na prešetrenie. Uplatnila si náhradu škody titulom náhrady nemajetkovej ujmy, v kontexte ochrany osobnosti vo výške určenej Krajským súdom v Košiciach. V ďalších ňou doručených podaniach opätovne poukazovala na skutočnosti namietané v odvolaní vo veci samej.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľky nevyjadril.

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podala navrhovateľka v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), podľa § 212 ods. 1, 3 O.s.p. preskúmal rozsudok

súdu prvého stupňa bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O.s.p. a rozsudok v súlade s § 156 ods. 1 O.s.p. verejne vyhlásil po tom, čo miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku dňa 17.3.2016 o 9,00 hod., v pojednávacej miestnosti č. dv. 221/II. poschodie oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach dňa 4.3.2016.

Navrhovateľka v odvolaní podľa jeho obsahu uplatňuje odvolacie dôvody uvedené v ust. § 205 ods. 2 písm. b), c), d) a f) O.s.p., teda, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav vecí, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí.

Vadami konania podľa § 205 ods. 2 písm. b) O.s.p. sú všetky vady s výnimkou tých, ktoré sú uvedené v § 221 ods. 1 O.s.p., ktoré spočívajú v chybnom postupe súdu napr. pri dokazovaní (ak pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ustanoveniami O.s.p.), pri posudzovaní procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), v chybnom poučovaní účastníkov a v ďalších nedostatkoch jeho činnosti, ku ktorým došlo počas konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom tieto vady nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušenia predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Typickou vadou konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, je také porušenie práv účastníka konania, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Ide napr. o nedostatok vyznenia účastníka o pojednávaní súdu (vrátane oneskoreného predvolania či vyznenia), v dôsledku ktorého bol účastník vylúčený z prednesu, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu a pod., neposkytnutie poučenia o povinnosti tvrdenia (§ 101 ods. 1 O.s.p.) alebo poučenia o dôkaznej povinnosti (§ 120 ods. 1 prvá veta O.s.p.), aj keď to bolo podľa stavu konania potrebné, rozhodnutie vo veci bez nariadenia pojednávania, aj keď pre to neboli splnené podmienky (§ 115 ods. 1 O.s.p.) a pod. Vadou konania (dôkazného) je i okolnosť, že pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ustanoveniami O.s.p., napr. ak súd nevykonal dokazovanie na pojednávaní (§ 122 ods. 1 O.s.p.), svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, listinný dôkaz nebol vykonaný spôsobom ustanoveným v § 129 ods. 1 O.s.p., účastníkovi v rozpore s § 123 O.s.p. nebolo poskytnuté právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali, a pod.

Odvolací súd nevidel naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 205 ods. 2 písm. b) O.s.p. spôsobeného porušením práva účastníka konania, v dôsledku ktorého by mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, spočívajúca v namietanej skutočnosti nesprávneho vyznenia účastníka o termíne pojednávania súdu, v dôsledku ktorého by bola navrhovateľka vylúčená z prednesu, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu a pod. tak, ako na to poukazuje naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 205 ods. 2 písm. b) O.s.p.

Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že navrhovateľka bola prítomná na pojednávaní konanom dňa 30.9.2014 (č.l. 59-63 spisu), na ktoré bola riadne predvolaná v zmysle § 115 ods. 2 O.s.p. so zachovaním 5-dňovej lehoty na prípravu pojednávania, na ktorom súd oboznámil účastníkov konania s prípravou pojednávania v zmysle ust. § 118 O.s.p., pričom navrhovateľka predniesla návrh vo veci samej a na tomto konaní bola vypočutá ako účastníčka konania. Na tomto pojednávaní bol vypočutý aj odporca s tým, že obaja účastníci po ich vypočutí zhodne uviedli, že ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania nemajú, na čo súd uznesením pojednávanie odročil za účelom doplnenia dokazovania a stanovil termín ďalšieho pojednávania dňa 4.11.2014 o 13,30 hod., č.dv. 224/II. poschodie Krajského súdu v Košiciach. Prítomná navrhovateľka a odporca vzali termín pojednávania na vedomie s tým, že na pojednávanie dňa 4.11.2014 volaní nebudú. Navrhovateľke súd prvého stupňa uložil v lehote 5 dní predložiť listinné dôkazy, ktoré na tomto pojednávaní predložila súdu v origináli k nahliadnutiu. Navrhovateľka súdu prvého stupňa dňa 2.10.2014 okrem vyjadrenia vo veci a predloženia sťažnosti Európskemu súdu pre ľudské práva č. 53534/08, ako aj faktúry č. XXXXXX s dátumom vystavenia dňa 12.4.2012 (č.l. 68 spisu), príjmového pokladničného dokladu, ako aj prvej strany uznesenia 19C/108/2012-18, žiadne iné listiny nepredložila.

Odvolací súd uviedol, že aj keď bola navrhovateľka upovedomená o termíne ďalšieho pojednávania konaného dňa 4.11.2014, pojednávania sa nezúčastnila a preto súd prvého stupňa správne za splnenia podmienok v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p. pojednával v neprítomnosti navrhovateľky a

prítomného odporcu. Na tomto pojednávaní oboznámil prípravu pojednávania, ako aj predložené listiny. Po oboznámení obsahu spisu a poučenia v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené a vo veci rozhodol.

Vzhľadom k hore uvedeným skutočnostiam odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa v danej veci postupoval v zmysle ust. § 115, § 117, § 118 O.s.p.

Podľa § 115 ods. 1, 2 O.s.p. ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná. Predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

Podľa § 117 ods. 1 veta prvá O.s.p. pojednávanie vedie predseda senátu alebo samosudca, a to tak, aby prispelo k spravodlivému rozhodnutiu, aby splnilo výchovný účel a aby prebiehalo dôstojne a nerušene.

Podľa § 118 ods. 1, 2, 3, 4 O.s.p. po začatí pojednávania účastníci prednesú alebo doplnia svoje návrhy a predseda senátu alebo samosudca oznámi výsledky prípravy pojednávania. Po vykonaní úkonov podľa odseku 1 predseda senátu alebo samosudca podľa doterajších výsledkov konania uvedie, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné a ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané a ktoré dôkazy súd nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli. Ďalší priebeh pojednávania určuje predseda senátu alebo samosudca. Ak sa pojednávanie neodročuje, pred jeho skončením súd vyzve účastníkov, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci. Na záver súd uznesením vyhlási dokazovanie za skončené.

Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Podľa § 119 ods. 1 O.s.p. pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

Podľa § 120 ods. 1, 3, 4 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Ak nejde o veci uvedené v ods. 2, súd si môže osvojiť skutkové zistenia založené na zhodnom tvrdení účastníkov. Súd je povinný okrem vecí podľa ods. 2 poučiť účastníkov, že všetky dôkazy a skutočnosti musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie (§ 115a) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v § 205a. Podľa § 132 O.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Odvolací súd má z obsahu spisu za preukázané, že súd prvého stupňa postupoval v súlade s hore citovanými zákonnými ustanoveniami. Odvolací súd uvádza, že odvolací dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p. je daný aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozsudku, keďže ide o vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Judikatúra Najvyššieho súdu SR (Stanovisko občianskoprávneho kolégia NS SR zo dňa 3.12.2005 uverejnené v Zbierke stanovísk NS SR a súdov SR 1/2016) dospela k záveru, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladá (len) inú vadu konania vyjadrenú v ust. § 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p.

Odvolačný súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 157 ods. 2 O.s.p., nakoľko dáva jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky relevantné skutkové a právne otázky.

Odvolačný dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p., je daný vtedy, ak súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. K tomuto odvolaciemu dôvodu je potrebné uviesť, že súd nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy účastníkmi konania. Najmä nevykoná dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva nie sú významné, ďalej dôkazy nadbytočné, t.j. ku skutkovým okolnostiam, ktoré boli už preukázané iným spôsobom alebo založené na vhodnom tvrdení účastníkov. Neúplné zistenie skutkového stavu je však odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvého stupňa nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť. Samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, súčasne označí dôkaz, ktorý hoci bol navrhovaný, nebol vykonaný a uvedie právne významné skutočnosti, ktoré hoci boli tvrdené, súd prvého stupňa nezisťoval najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvého stupňa.

Odvolačný dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvého stupňa spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, prípadne zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O.s.p. a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo keď výsledky hodnotenia dôkazov nezodpovedajú tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O.s.p.

Nesprávnym právnym posúdením veci (odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil na správne zistený skutkový stav nesprávny právny predpis, alebo aplikoval správny predpis ale ho nesprávne vyložil, prípadne vtedy, ak z preukázaných skutočností vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov.

Odvolačný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku z hľadiska rozsahu a spôsobu vykonania dôkazov ako aj ich hodnotenia na zistenie skutkového stavu veci dospel k záveru, že dokazovanie vo veci bolo vykonané v zmysle ust. § 120 a nasl. O.s.p. a výsledky hodnotenia dôkazov zodpovedajú tomu čo malo byť, prípadne bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až 135 O.s.p., pretože súd prvého stupňa úplne zistil skutkový stav veci z hľadiska spôsobilosti preukázať právne významných skutočností potrebných na rozhodnutie súdu vo veci.

Napadnutému rozsudku súdu prvého stupňa preto nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu a ani to, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov nevyplývali a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo, že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne aby výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené

spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až § 135 O.s.p. alebo, aby na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenie nesprávne interpretoval.

Vzhľadom k hore uvedeným skutočnostiam odvolací súd uvádza, že odvolacie dôvody v zmysle § 205 ods. 2 písm. b/, c/, d/ a f/ O.s.p. v prejednávanej veci neboli preukázané.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Keďže sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku sa obmedzuje len na doplnenie a zdôraznenie jeho správnosti o tieto ďalšie dôvody:

Navrhovateľka sa podaným návrhom po jeho doplnení domáhala, aby súd určil, že zmluva o poskytovaní právnych služieb zo dňa 11.10.2011 uzatvorená medzi navrhovateľkou ako klientom a odporcom ako advokátom je neplatná a preto, aby odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 150,00 eur a nemajetkovú ujmu vo výške 1 000,00 eur, keďže odporca v konaní pred Okresným súdom Košice I sp.zn. 13C/349/2008 v spojení s odvolacím konaním sp.zn. 11Co/297/2012 ju zastupoval v rozpore s ust. § 13 ods. 2, 3 Zákona o advokácii.

Odvolací súd uvádza, že odporca navrhovateľku zastupoval v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 13C/349/2008 a v rámci jej zastupovania v tomto konaní uzavrela dňa 11.10.2011 s odporcom zmluvu o poskytovaní právnych služieb, ktorej neplatnosť dôvodila nejasnosťou a neurčitosťou s odkazom na čl. II body 3, 4 a 6 tejto zmluvy.

Navrhovateľka dôvodila aj jej zastupovaním odporcom v konaní pred Okresným súdom Košice I sp.zn. 13C/349/2008 a v tomto kontexte aj uznesením č.k. 11Co/297/2012-146 zo 7.10.2013, kde súd prvého stupňa rozhodol o trovách konania bez ich uplatnenia odporcom. Preto odporca konal v rozpore s ust. § 13 ods. 2 a 3 zákona o advokácii. Takým konaním jej odporca spôsobil ujmu, ktorú vyčíslila vo výške 1 000,00 eur, keďže strádaním v tomto konaní z titulu zastupovania jej osoby odporcom u nej nastali zdravotné problémy.

Odvolací súd poukazuje na to, že v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I súd prvého stupňa rozsudkom č.k. 13C/349/2008-126 z 25.4.2012 žalobu navrhovateľky zamietol a odporcovi priznal náhradu trov konania vo výške 3 103,06 eur, na zaplatenie ktorých zaviazal navrhovateľku. Uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co/297/2012-146 zo 7.10.2013 z dôvodu, že proti rozsudku vo výroku o trovách konania podala včas odvolanie práve navrhovateľka, ktorá bola zaviazaná na náhradu trov konania, odvolací súd zmenil rozsudok vo výroku o trovách konania tak, že odporcovi z dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 150 ods. 1 O.s.p. náhradu trov konania nepriznal. Taktiež nepriznal náhradu trov odporcovi ani v odvolacom konaní, nakoľko aj pre odvolacie konanie vo veci aplikoval ust. § 150 ods. 1 O.s.p.

Vzhľadom k hore uvedeným skutočnostiam sú preto odvolacie námietky navrhovateľky týkajúce sa neuplatnenia náhrady trov konania odporcom v postavení právneho zástupcu navrhovateľky v konaní vedenom na súde prvého stupňa pod sp.zn. 3C/349/2008 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 11Co/297/2012 právne irelevantné a nenasvedčujú ňou tvrdeným skutočnostiam, že advokát konal v rozpore s ust. § 13 ods. 2 a 3 zákona o advokácii.

Podľa § 13 ods. 1 až 3 zákona č. 132/1990 Zb. o advokácii v znení neskorších predpisov advokát je pri výkone advokácie povinný zachovávať Ústavu, zákony a predpisy vydané na ich vykonanie a v ich medziach riadiť sa príkazmi klienta. Advokát je povinný chrániť práva a oprávnené záujmy

zastupovaného, konať pri tom svedomite, dôsledne využívať všetky zákonné prostriedky a uplatňovať, čo podľa svojho presvedčenia a príkazu klienta pokladá za prospešné. Advokát je povinný dbať na to, aby jeho právna pomoc bola účelná a hospodárna.

Odvolačný súd konštatuje, že v zmluve o poskytovaní právnych služieb zo dňa 11.10.2011 uzatvorenej medzi navrhovateľkou ako klientom a odporcom ako advokátom (č.l. 23 spisu) je v čl. I vymedzený predmet zmluvy, ktorým je poskytovanie právnych služieb vo forme zastupovania klientom advokátom v právnej veci, klienta ako navrhovateľa proti odporcovi J.. I. R., Y., J. XX, Q. o náhradu škody s príslušenstvom vedenej Okresným súdom Košice I pod sp.zn. 13C/349/2008 do právoplatného skončenia tejto právnej veci, t.j. aj pred odvolacím súdom. V čl. II je dohodnutá odmena a náhrada v paušálnej odmene za predmet zmluvy vo výške 150,00 eur s tým, že v prípade, ak táto zmluva o poskytovaní právnych služieb bude ukončená pred dohodnutou dobou uvedenou v čl. V bod 1 tejto zmluvy, má advokát nárok na celú paušálnu odmenu, t.j. vo výške 150,00 eur, s čím klient súhlasí s odkazom na ust. § 5 a nasl. vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. V bode 3 sa zmluvné strany dohodli, že advokát je oprávnený požadovať od klienta primeraný preddavok alebo primerané doplnenie poskytnutého preddavku na dohodnutú paušálnu odmenu s okamžitou platnosťou odo dňa jej požiadania, pričom dohodnutá paušálna odmena advokáta je splatná dňom vystavenia faktúry klientovi advokátom. V čl. III si zmluvné strany dohodli práva a povinnosti zmluvných strán, pričom v čl. IV v bode 2 bolo dohodnuté odstúpenie od tejto zmluvy z dôvodov uvedených v § 22 zákona č. 586/2003 Z.z., ako aj ukončenie zmluvného vzťahu dohodou strán alebo výpoveďou. V čl. 4 v bode 5 zmluvné strany prehlásili, že si zmluvu pred jej podpisom prečítali, že sa oboznámili s jej obsahom a že zmluva bola uzavretá po vzájomnom prejednaní podľa ich práva a slobodnej vôle, vážne, určite a zrozumiteľne, nie v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok, pričom zmluva je podpísaná oboma účastníkmi konania, čo navrhovateľka ani nenamietala.

S odkazom na citované náležitosti predmetnej zmluvy zhodne ako súd prvého stupňa, aj odvolací súd uvádza, že zmluva o poskytovaní právnych služieb uzavretá medzi navrhovateľkou ako klientom a odporcom ako advokátom dňa 11.10.2011 bola uzatvorená v súlade s ust. § 37 a nasl. OZ, keďže z výsledkov vykonaného dokazovania nebol preukázaný opak.

Odvolačný súd sa stotožňuje v plnom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozsudku na str. 5, 6 napadnutého rozsudku vychádzajúc aj z tej skutočnosti, že predmetná zmluva o poskytovaní právnych služieb je príkaznou zmluvou v zmysle § 724 OZ.

Vychádzajúc z platnosti uzavretej zmluvy o poskytovaní právnych služieb, nakoľko uzavretá zmluva svojim obsahom a účelom neodporuje zákonu, keďže je v súlade s ust. § 724 a nasl. OZ o príkaznej zmluve a so zák. č. 132/1990 Zb. o advokácii, taktiež s vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, nárok navrhovateľky na zaplatenie od odporcu sumy 150,00 eur titulom dohodnutej paušálnej odmeny je podľa odvolacieho súdu nedôvodný, bez ohľadu na to, že navrhovateľka časť paušálnej odmeny vo výške 50,00 eur, podľa odporcu vo výške 100,00 eur, už odporcovi zaplatila (viď príjmový pokladničný doklad zo dňa 12.4.2012, faktúru č. XXXXXX na č.l. 68 spisu).

Odvolačný súd sa taktiež stotožňuje s právnym záverom súdu prvého stupňa vo vzťahu k zamietnutiu návrhu navrhovateľky, čo sa týka zaplatenia sumy 1 000,00 eur titulom ochrany osobnosti a konštatuje, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci a svoje zistenia správne právne posúdil v zmysle § 11 a 13 ods. 1 až 3 OZ. Nakoľko v konaní nebol preukázaný ani základ nároku ochrany osobnosti a to, že by konaním odporcu došlo k akémukoľvek zásahu do osobnostných práv navrhovateľky v zmysle objektívnej spôsobilosti spôsobiť ujmu na osobnostných právach navrhovateľky a to k vzniku zdravotných problémov, prípadne, k sledovaniu a obťažovaniu zo strany odporcu.

Keďže navrhovateľka v zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. na preukázanie ňou tvrdených skutočností neuniesla dôkazné bremeno, odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny, ako aj s ním súvisiaci výrok o trovách konania podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p.

Navrhovateľkou tvrdené skutočnosti o správaní sa sudkyne JUDr. Adriany Sztaniszlovej na pojednávaní nepovažoval odvolací súd za vznesenú námietku jej zaujatosti vo veci z dôvodu nenaplnenia podmienok v zmysle § 14 ods. 1 O.s.p. a § 15a O.s.p.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 O.s.p. s odkazom na ust. § 151 ods. 1 veta prvá O.s.p. Keďže úspešný odporca si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, pričom neúspešná navrhovateľka nemá právo na ich náhradu, odvolací súd rozhodol, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 1.5.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.